

ת"פ 60056/07/12 - מדינת ישראל נגד י נ

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 60056-07-12 מדינת ישראל נ' נ
בפני כבוד השופטת נאווה בכור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י נ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עמיחי רוזה

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד מירב נוסבוים

הכרעת דין

1. בנסיבות אלה הריני מזכה את הנאשם מעבירות איומים ותקיפה סתם (בן זוג) המיוחסות לו בכתב האישום, ומרשיעה אותו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג).

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); תקיפה סתם- בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק.

לפי עובדות כתב האישום הנאשם והמתלוננת ניהלו קשר זוגי רומנטי קצר מועד מספר שבועות עובר ליום **16.4.12**.

ביום האמור, בשעות הלילה בתחנת דלק ברעננה במהלך ויכוח ברכבו של הנאשם, **איים** עליה הנאשם באומרו לה מספר פעמים "**תסתמי אני אביא לך סטירה**".

בהמשך יצא הנאשם מהרכב וביקש ממנה לצאת מרכבו, אך היא סירבה.

בתגובה, **תקף** הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בידה ומשך אותה אל מחוץ לרכב, חנק אותה בצווארה, והצמידה לדלת האחורית של רכבו.

בהמשך הפילה לארץ, בעט בה, דרך על בטנה, והיכה בפניה במכת אגרוף.

כתוצאה ממעשיו- נגרמו למתלוננת חבלות של ממש שהתבטאו בשריטה והמטומה בעפעף תחתון עין שמאל וסימנים אדומים וחבלות בגבה.

3. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם במיוחס לו, כשלטענתו, לא היה בן זוגה של המתלוננת אלא היה ביניהם קשר ידידותי קצר מועד בלבד.

ביום האירוע, המתלוננת יצרה עמו קשר, ביקשה להצטרף אליו לריצה בים, אולם בשל מזג האוויר הקר- חזרו. הנאשם נכנס למכון כושר והמתלוננת המתינה ברכבו בהתאם לרצונה, כשחזר לרכב- הייתה נרגזת, קיללה, שרטה אותו בציפורניה, והותירה סימנים בגופו.

לאחר שביקש שתצא מהרכב, היא סירבה, הוא משך אותה בכוח מהרכב, והיא שרטה אותו ומשכה את חולצתו. הוא הדף אותה- וכתוצאה מכך נפלה.

4. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-דוד גרינברג (4-8 לפרוטוקול) -להלן: "דוד"

(2) ע"ת/2-תמר פדר (עמ' 8-13 לפרוטוקול) -להלן: "תמר"

(3) ע"ת/3-יעקב אינדורסקי (עמ' 13-16 לפרוטוקול) -להלן: "יעקב"

(4) ע"ת/4-ה כ (עמ' 22-34 לפרוטוקול) -להלן: "המתלוננת"

מטעם ההגנה העיד הנאשם (עמ' 35-45 לפרוטוקול).

כן הוגשו בהסכמה **ת/1-9, ו-נ/1** -כפי שיפורט בהמשך.

5. דיון ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול העדויות וחומר הראיות שבפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לזכות הנאשם באופן חלקי מכתב האישום, מעבירות איומים ותקיפה סתם, ולהרשיעו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגין הכאת המתלוננת בפניה והפלתה לארץ.

גרסאותיהם של הצדדים בתיק נבחנו לאור הגיון הפנימי ולמול ניסיון החיים והשכל הישר, ולאור ראיות חיצוניות,

בכללן עדויותיהם של שלושה עדי תביעה, תיעוד חבלות המתלוננת(ת/4; ת/8) וחבלות הנאשם (נ/1).

בחינה זו מעלה כי יש להעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת בכל הנוגע לאופן קרות האירוע נשוא כתב האישום, כפי שיפורט להלן.

א. יחסיהם של הנאשם והמתלוננת

כבר בנוגע לטיב יחסיהם של המתלוננת והנאשם עולה סתירה בין גרסאות הצדדים, מקום בו המתלוננת טוענת כי הייתה ביחסי ידידות גרידא עם הנאשם (פרו' עמ' 22 ש' 15-14), הכחישה בכל תוקף כל קשר רומנטי ביניהם ו/או עניין רומנטי שלה בו (נ/3 ש' 64-65; עמ' 24 ש' 18-16, ש' 31; עמ' 27 ש' 7-5), ובכלל זה כי קיימו יחסי מין (נ/3 ש' 25-27, ש' 32, ש' 67; עמ' 27 ש' 21-20, ש' 28-27), בעוד שאליבא הנאשם - לא זו בלבד שהיו בקשר רומנטי במשך כשבוע עובר לאירוע, אלא אף קיימו יחסי מין פעמיים במהלך זמן זה (ת/3 ש' 43-45).

יש לציין כי גרסתה זו של המתלוננת נסתרת לא רק בגרסת הנאשם אלא אף בדברים שאמרה לע"ת/1 וע"ת/2 בסמוך לאירוע, לפיהם הייתה ב"פגישה עיוורת" ראשונה עם הנאשם, שהינו חבר של בן דודה (עמ' 9 ש' 19-22; עמ' 11 ש' 28; עמ' 5 ש' 17-15), וכי לא הכירה אותו טרם האירוע (עמ' 5 ש' 17-15), באופן שסותר את גרסתה שלה (נ/2 ש' 11, ש' 14-13) ואת גרסת הנאשם.

אף ע"ת/3, ידידה של המתלוננת שהגיע למקום מיד לאחר האירוע, העיד כי אמרה לו שקיבלה מכות מהנאשם שהינו "ידיד שלה, מדייט שלה" (14 ש' 21), וכי מדובר בבחור איתו יצאה פעם שנייה (עמ' 16 ש' 11; עמ' 14 ש' 24-29).

שקריה של המתלוננת בסוגיה אלמנטרית זו משליכים על מכלול עדותה, בעיקר נוכח טענת המניע שמעלה הנאשם בהגנתו, ומהמקבץ האמור עולה בברור כי היה גם היה קשר רומנטי ומיני בין הנאשם למתלוננת, אף אם קצר מועד, וכי המתלוננת שיקרה בקשר לכך במצח נחושה, בבימ"ש ובמשטרה, אם כדי "להלבין" את התנהגותה, ואם כדי להעצים את השחרתו של הנאשם.

ב. פרשת התביעה

המתלוננת מעידה כי ביום האירוע התקשרה אל הנאשם על מנת להתעניין בשלומה, וקבעה עמו כי יאסוף אותה ברכבו על מנת שירוצו יחד בחוף הים.

לאחר שהנאשם אסף אותה, הגיעו לאזור חוף תל ברוך בצפון תל אביב- הרצליה והחלו בריצה, אולם בשל מזג האוויר הקר- התחרטו וחזרו לרכב (נ/3 ש' 4-3; עמ' 26 ש' 21-19).

לטענתה, בשלב זה אמר לה הנאשם כי הוא רוצה לנסוע לקאנטרי "גלי השרון" בכפר סבא (להלן: "הקאנטרי"), בו הוא מנוי, וכשהגיעו למקום- נכנס להתאמן והיא חיכתה לו ברכבו במשך כשעה וחצי, למרות

שאמר לה שתכף ישוב (נ/2 ש' 3; עמ' 23 ש' 1-3).

בחקירתה הנגדית, אישרה המתלוננת כי הנאשם הציע לה להיכנס לג'קוזי בזמן שיתאמן בקאנטרי, וכי היא בחרה להמתין לו ברכב כיוון שהייתה במחזור, ולא התאפשר לה להיכנס למים (עמ' 28 ש' 29-32; עמ' 29 ש' 1-3).

בנקודה זו העידה המתלוננת כי לא יכלה ללכת מהמקום הואיל וברשותה היו מפתח של הבית וטלפון נייד בלבד (פרו' עמ' 23 ש' 5-6; נ/2 ש' 48; נ/3 ש' 45), כאשר בשלב מסוים נמאסה עליה ההמתנה ברכב, היא החלה מתקשרת לטלפון הנייד של הנאשם, הוא לא ענה (נ/3 ש' 40-43; עמ' 29 ש' 4-5) ומשכך- התקשרה לידידה - ע"ת/3 יעקב אינדורסקי- המכונה "דוצי" (להלן: "יעקב").

כשחזר הנאשם לרכב - הוא היה עצבני (נ/3 ש' 51), ובמהלך הנסיעה מהקאנטרי היא ביקשה שיחזיר אותה לביתה (פרו' עמ' 22 ש' 21-24; עמ' 23 ש' 7-8; עמ' 29 ש' 8-9; עמ' 30 ש' 1-5). במהלך הנסיעה אמר לה הנאשם מספר פעמים ש"ביא לה סטירה" (נ/2 ש' 5; עמ' 22 ש' 25; עמ' 30 ש' 33), ובהודעתה במשטרה הוסיפה לראשונה, ומבלי לחזור על כך בבימ"ש, כי בתגובה אמרה לו "שרק הוא ייתן לה סטירה" והוא מצדו- הניף ידו לעברה- אך היא הזיזה את ידו (נ/3 ש' 49-51).

בהמשך עצר את הרכב בתחנת דלק (נ/2 ש' 26), יצא מהרכב ופתח את דלת המושב הקדמי בו ישבה, משך אותה החוצה, נתן לה אגרוף בעין, הצמיד אותה לרכב, חנק אותה ובעט בבטנה (עמ' 22 ש' 24-26; עמ' 26 ש' 9; עמ' 34 ש' 1).

בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת את האלימות בסדר הפוך לעדותה- לפיו לאחר שהנאשם משך אותה אל מחוץ לרכב- החל לבעוט בה ולדרוך על בטנה, ונתן לה בוקס בעין (נ/2 ש' 6-7), ובהמשך הודעתה הוסיפה כי חנק אותה וכי הפילה לרצפה, היינו-משכה מהרכב הצמיד אותה לחלון הרכב, חנק אותה והפילה לרצפה, החל לבעוט בה ודרך על בטנה ונתן לה בוקס בעין (נ/2 50-51; נ/3 ש' 55-57).

עם זאת, ממזכר המתעד את תלונתה בעל פה של המתלוננת בעת שהגיעה לתחנת המשטרה לראשונה עולה כי דיווחה רק כי הנאשם הפיל אותה לרצפה ובעט בה (ת/7, עמ' 1), ובבית חולים דיווחה על בעיטות בבטן ובגב ואגרוף לעין (ת/4).

יש לציין כי בדבריה ליעקב, שהגיע למקום, עולה כי לאחר האירוע סיפרה לו המתלוננת שהנאשם נתן לה סטירה, בעט בה, והכה בה באגרופים (עמ' 16 ש' 17-18).

בנסיבות אלה, לאחר שנפלה על הרצפה וקמה, הגיעו אנשים שנכחו במקום וראו את הנאשם מכה אותה, והנאשם- נכנס לרכב וברח מהמקום (עמ' 22 ש' 26-27; עמ' 23 ש' 25-28, ש' 30; נ/2 ש' 7, ש' 51; נ/3 ש' 57), כפי שעולה אף מעדותה של ע"ת/2 תמר פדר (עמ' 9 ש' 14-15; עמ' 13 ש' 1).

על פי המתלוננת הגיעו בשלב זה תמר ודוד כדי לסייע לה (נ/2 ש' 30-36; נ/3 ש' 73), היא התקשרה ליעקב, וכשהאחרון הגיע למקום- הלכו ביחד לתחנת המשטרה, ושם הופנו לבית החולים (נ/2 ש' 8-9, ש' 38; עמ' 23 ש' 16; עמ' 24 ש' 1-5; עמ' 15 ש' 1-3).

המתלוננת מתארת כי לאחר האירוע סבלה מכאבי גב, צריבה וטשטוש בעינה וסחרחורת (נ/2 ש' 7, ש' 52, ש' 54). בעת שהגיעה למשטרה לראשונה הצביעה על סימנים אדומים וחבלות בגב (ת/7), ובהמשך תועדו במשטרה שריטות על גבה, וסימנים כחולים על ידה ורגלה (ת/5; ת/8).

מהתיעוד הרפואי של בית החולים עולה חבלה של המטומה ושריטה מתחת לעפעף תחתון בעין שמאל (ת/4), ללא אזכור של סימני חבלות על גופה.

אודות מצבה הנפשי של המתלוננת, כמו חבלותיה לאחר האירוע מעידים תמר ודוד, ומתארים כי היא בכתה והתרגשה (עמ' 5 ש' 10; עמ' 9 ש' 17, ש' 25), ולקח זמן מה עד שנרגעה הואיל והייתה נסערת (עמ' 5 ש' 13-14).

דוד מתאר כי פניה היו אדומות מסימן המכה (עמ' 5 ש' 10-11; עמ' 7 ש' 17-20), וכי "**כשהגענו אלינו** (צ"ל- אליה) **ראינו מכה מאד חזקה כאילו השאריות של מה שצריך להיות מכה מאד חזקה בפנים שלה**" (עמ' 6 ש' 2-3).

אף בבימ"ש בכתה המתלוננת במהלך עדותה (עמ' 22 ש' 19).

על כך העיד גם **יעקב** ששמע את המתלוננת בוכה בטלפון מיד לאחר האירוע, ובשל בכיה לא הבין מהיכן לאסוף אותה, עד שאנשים זרים כיוונו אותו בטלפון (עמ' 14 ש' 9-11).

לדבריו- כשהגיע למקום ראה את המתלוננת בוכה ומבוהלת, נראתה כמי שעברה חוויה קשה, היו לה חבלות בגב, נפיחות בעין וראה סימן אגרוף בעין (עמ' 14 ש' 12-13, ש' 19, ש' 21-22), ותאר כי החלה להירגע רק כעבור מספר שעות לאחר הבדיקה בבית חולים (עמ' 15 ש' 11).

הנאשם אינו מכחיש את החבלות שנגרמו למתלוננת (ת/8) אלא מסביר אותן בכך שייתכן ובשעה שמשך אותה מהרכב והדפה לרצפה בניסיון להשתחרר ממנה -המגע ביניהם גרם לחבלה או שריטה בעינה, הגם שלא התכוון לכך (עמ' 41 ש' 1; עמ' 42 ש' 28-29; ת/3 15-16, ש' 20, ש' 22-23; ת/1 ש' 49-50).

אף בעדויות אודות מצבה הנפשי של המתלוננת אין כדי לשנות ממסקנותיי, הואיל והדבר מתיישב עם משיכתה מהרכב והכאתה בפניה ע"י הנאשם, כמו גם עם העדויות של דוד ויעקב בדבר סימן חבלה בעינה.

ייאמר, כי עדות המתלוננת בבימ"ש, כמו גם במשטרה, הותירה בי רושם בלתי מהימן בעליל, התרשמתי כי מדובר במתלוננת מניפולטיבית המתארת את האירועים באופן סלקטיבי ולעיתים אף שקרי, עושה כל

שלאל ידה על מנת למזער חלקה באירוע, ומאידך- מגזימה בעדותה במטרה להשחיר את פני הנאשם, ו"לעבות" גרסתה.

בחינת אמרותיה במשטרה (נ/2; נ/3) מעלות הבדל ניכר בפירוט גרסאותיה, כאשר בהודעתה מתארת את האירוע עם הנאשם במספר שורות בודדות ואילו בעת שנחקרת באזהרה מפרטת את האירוע פירוט רב.

משעומתה עם עובדה זו- תלתה המתלוננת את הפער בכך שאת הודעתה הראשונה נתנה לאחר שהוכתה ולא הייתה מרוכזת (עמ' 34 ש' 9).

יתרה מכך, אף **בעדותה הראשית** בבימ"ש "דילגה" המתלוננת לחלוטין על פירוט הנסיבות בגין עצר הנאשם בתחנת דלק, ואינה מאזכרת כלל כי התלהמה, קיללה וגידפה אותו בעודם ברכב, עד שעצר את הרכב ודרש שתצא.

רק בחקירתה הנגדית, נוכח שאלות ב"כ הנאשם, העידה המתלוננת אודות תחושות הכעס וההשפלה שחשה כתוצאה מתנהגות הנאשם כלפיה ועל שקיללה אותו והתלהמה עד שהוציא אותה מרכבו (פרו' עמ' 30 ש' 1-32).

כך, מסתירה המתלוננת במשטרה לחלוטין את ההתרחשויות לפיה קרעה את חולצתו של הנאשם ושרטה אותו, ואף בבימ"ש מנסה בתחילה להכחיש זאת באופן גורף, מסתירה את הקשר הרומנטי עם הנאשם, וכן מציגה מצג לפיו היא מפחדת ממנו הואיל והוא יודע היכן היא גרה, והיא מתגוררת בגפה ועל כן מבקשת שייעצר (נ/2 ש' 56; נ/3 ש' 71), מציגה בחקירתה כאילו הנאשם **הוא** שרצה לבוא אליה (נ/3 ש' 14-15), למרות שהוכח כי לא כך היופני הדברים (בו יזמה עמו קשר והתעקשה להישאר ברכבו חרף דרישותיו החוזרות ונשנות כי תרד מהאוטו), ומחזק את טענת הנאשם בדבר מניע נקמני מצדה.

בכל הנוגע לחלקה באירוע, המתלוננת נוטה "לשכוח", לצמצם ולהקטין מעשיה באופן בולט ומגמתי: כך היא אינה זוכרת מתי וכיצד קרעה את חולצתו של הנאשם (עמ' 26 ש' 9), לא זוכרת אם אמרה לנאשם משהו בעת שנסעו מהקאנטרי ועד שהגיעו לתחנת הדלק, ולא זוכרת מה בדיוק היה (עמ' 27 ש' 15-19), לא זוכרת שבהיותם ברכב התקשרה אליו חברתו (למרות שהעידה על כך במשטרה), ומתארת כי הנאשם פשוט התנפל עליה והרביץ לה מבלי שעשתה דבר (עמ' 27 ש' 9, ש' 10-14), אינה זוכרת אם הנאשם התייעץ איתה לפני שלקח אותה לקאנטרי אם לאו (עמ' 28 ש' 17-22), אינה זוכרת את הנסיבות בהן אמרה ליעקב בשיחת הטלפון הראשונה "שהכל בסדר" ולא אמרה דבר על שהיא ממתינה ברכב ושיבוא לקחת אותה (עמ' 29 ש' 10-15, ש' 17), וכיו"ב.

יתרה מכך, המתלוננת לא היססה לשקר ממש בכל הנוגע לעובדות אלמנטריות, ועושה כל שלאל ידה על מנת לנסות ולהסתיר את העובדה כי ניהלה עם הנאשם קשר רומנטי קצר, מכחישה כי הייתה מעוניינת בו וכי שכבה עמו, כמו גם את העובדה כי התגלע סכסוך בינה לבין חברתה בת אל על רקע התעניינותו הרומנטית של הנאשם

באחרונה.

למרות שהמתלוננת מודה כי הנאשם "התחיל" עם בת אל (עמ' 28 ש' 3), מאשרת כי הסתכסכה עם בת אל בשל כך (נ/3 ש' 12-14) ואף התקשרה לנאשם כדי לעדכן כי השלימה עמה (שם), הרי שבבימ"ש משנה גרסתה מיד לאחר מכן וטוענת כי כביכול "לא זוכרת" את מהות הסכסוך (!) (עמ' 26 ש' 27-33), ולא זוכרת אם היה קשר בין בת אל לנאשם לאחר שזה "התחיל" עמה (עמ' 28 ש' 3), באופן שלא רק סותר את עדותה הראשונית בבימ"ש ובמשטרה, אלא אף אינו מתיישב עם ההיגיון והסבירות.

הכחשויות הנמרצות של כל קשר מיני או רומנטי עם הנאשם- לא מנעו מהמתלוננת לייחס לנאשם בכעס התנהגות של "דון ג'ואן", שעה ששוחח עם בת זוגו בטלפון ברכב בנוכחותה (נ/3 ש' 48; עמ' 30 ש' 13-15), ואף בבימ"ש נותרת ללא הסבר לשאלה מדוע התקשרה אליו, תמיהה על ש"נעלם לה" וביקשה לפגוש בו אם מכחישה כל קשר רומנטי ביניהם (עמ' 26 ש' 24-26).

זאת ועוד, בעדותה הראשונה במשטרה הציגה תמונה לפיה הנאשם התקשר אליה מיוזמתו עובר לאירוע (נ/2 ש' 1-2), ואילו בחקירתה השנייה (כמו גם בבימ"ש) תיקנה וטענה כי היא התקשרה אליו מיוזמתה כדי לשאול מדוע אינו בקשר עמה, והודתה שרצתה להיפגש עמו (נ/3 ש' 7, ש' 9-10, ש' 12; עמ' 24 ש' 32-33; עמ' 25 ש' 1-3; עמ' 26 ש' 14-16, ש' 19).

משנשאלה לעניין סתירה זו, הכחישה כי שינתה גרסתה כשהבינה כי פלט שיחותיה עם הנאשם נבדק (עמ' 34 ש' 13), וטענה כי "התבלבלה" (עמ' 25 ש' 4-5), הסבר שביחד עם ניסיונה להסתיר את הקשר הרומנטי בינה לבין הנאשם והכחשתה כי קיימה עמו יחסי מין כמו גם בקשתה במשטרה שיעצר (נ/2 ש' 56; נ/3 ש' 71) - מציירים תמונה בעייתית ומגמתית לפיה מנסה להרחיק עצמה ממניע של נקם בנאשם, בהתאם לטענתו.

למותר לציין כי אין בפיה הסבר סביר ל"בלבול" האמור, שעה שמסרה עדותה בסמוך לאחר האירוע (עמ' 25 ש' 9), וטענותיה בדבר "ערפול" בו הייתה (שם) אינו מתיישב עם המשך תלונתה המפורטת במשטרה.

ראיה נוספת לנטיית של המתלוננת להרחיק עצמה מקשר עם הנאשם ניתן למצוא בדבריה ליעקב -לו סיפרה שהנאשם הוא ששכנע אותה להיפגש עמו למרות שלא רצתה בכך מלכתחילה (עמ' 16 ש' 12-16).

התנהלות דומה ניתן למצוא בעדותה של המתלוננת בכל הנוגע לחבלות על גופו של הנאשם. למרות שבמשטרה הודתה כי יכול להיות ששרטה את הנאשם (נ/3 ש' 59-60) - בבימ"ש מכחישה באופן גורף כי שרטה/הכתה/תקפה אותו (עמ' 24 ש' 19-20; עמ' 26 ש' 4).

בסתירה להודעתה במשטרה העידה בבימ"ש כי "לא שרטה אותו" (עמ' 24 ש' 22), והגדילה לעשות בעדותה

לפיה **"לא ננעתי בו, לא בהתחלה ולא בסוף"** (עמ' 32 ש' 14), באופן שאינו מתיישב עם השריטות המדממות על צווארו, עד כדי הכתמת צווארון חולצתו בדם, וקריעת החולצה (ת/9).

רק לאחר שנשאלת לפשר החבלות המדממות בצווארו וידו של הנאשם- משנה גרסתה לפיה לא הייתה לה כוונה לשרוט אותו, וכי נשרט כשהכה אותה (עמ' 24 ש' 22, ש' 24; עמ' 33 ש' 5-6).

באופן דומה אין בפיה הסבר לכך שנחקרה תחת אזהרה בנסיבות אלה, נוכח חולצתו הקרועה של הנאשם והחבלות על צווארו (עמ' 25 ש' 31).

זאת ועוד, המסכת האלימה מצד הנאשם, אותה מתארת המתלוננת בעדותה, אינה מתיישבת ברובה עם עדויותיהם של יתר עדי התביעה ועם החבלות על גופה כפי שאלו מתועדות במסמכים הרפואיים והתמונות:

א. עדויותיהם של עדי התביעה

ע"ת/1-דוד גרינברג (להלן: "דוד") ובת זוגו **ע"ת/2- תמר פדר** (להלן: "תמר") נכחו בתחנת הדלק בעת האירוע.

מעדותו של **דוד** עולה כי בהיותם בתחנת הדלק, שמע ריב שהתנהל בטונים גבוהים מצדו השני של הכביש (עמ' 4 ש' 16-17; עמ' 6 ש' 13), במרחק של כ-20-25 מטרים ממנו (עמ' 4 ש' 18), והבחין בנאשם והמתלוננת כשהם עומדים מצדה של מכונית (עמ' 4 ש' 19-20).

על פי גרסתו- האירוע התרחש בשעת לילה מאוחרת על כן לא הייתה תנועה ערה בכביש (עמ' 4 ש' 23), באופן שהקל עליו להבחין בנעשה, וכן תחנת הדלק הייתה מוארת הגם שמהצד בו עמדו הנאשם והמתלוננת היו עצים והיה מוצל ולא ניתן היה לראות את פניהם בברור (עמ' 4 ש' 20-22).

בשלב מסוים משהתגברו הקולות - הפנה דוד את תשומת ליבו למתרחש וראה את הנאשם עומד מאחורי המכונית מרים ידו ונותן מכה למתלוננת (עמ' 4 ש' 25-27).

דוד מציין במפורש כי ראה הנפת יד בצורה של סטירה בכיוון ראשה של המתלוננת (עמ' 4 ש' 27-28), בתנועה מאוד חזקה ומהירה (עמ' 6 ש' 1-3), והגם שלא יכול היה לראות אם ידו של הנאשם הייתה **פתוחה** או **סגורה**- שמע את הפגיעה של המכה "כמו צליל של סטירה או מכה" (עמ' 4 ש' 30-31; עמ' 6 ש' 1-3), והדגים תנועה של הנפת יד רוחבית בגובה הכתפיים (עמ' 8 ש' 3-4).

בעדותו העריך כי המכה פגעה בצד השמאלי של פני המתלוננת כיוון שמדובר במכה מצד ימין בעודה עומדת מולו (עמ' 5 ש' 1-2), והדגיש כי כיוון שעמדו בפרופיל מאחורי הרכב- ראה את פלג גופו העליון של הנאשם ואת הבחורה- מהצוואר ומעלה (עמ' 6 ש' 29, ש' 30-31, ש' 22-23).

בנסיבות אלה מתאר דוד כי שניות ספורות לאחר המכה, רץ הנאשם ונכנס במהירות בחזרה לרכב, כשהמתלוננת הלכה לכיוון דלת הרכב, ונסע מהמקום במהירות גבוהה, תוך שהוא מותיר אותה על המדרכה (עמ' 5 ש' 4-6), באופן שמתיישב עם גרסתם של המתלוננת והנאשם (נ' 2 ש' 7, ש' 51; נ' 3 ש' 57; עמ' 37 ש' 7-8; ת' 1 ש' 21-23).

תמר מציירת בעדותה תמונה דומה, לפיה בהיותם בתחנת הדלק, ראתה בצדו השני של הרחוב את הנאשם והמתלוננת במרחק כחצי מטר זה מזו, והם דיברו ביניהם בקול רם (עמ' 8 ש' 29-31; עמ' 12 ש' 18-19), באופן שהסב את תשומת ליבה הואיל ולא ידעה אם מדובר בהתנהגות רצינית או בצחוק (עמ' 10 ש' 21).

כשהסתכלה לעברם- ראתה את הנאשם מרביץ למתלוננת כשהיא מדגימה תנועה של הנפת יד (עמ' 9 ש' 1-5; עמ' 12 ש' 13-15), ותנועת הכאה ביד ימין מונפת (עמ' 10 ש' 7) לכיוון ראשה של המתלוננת, ומדייקת כי אינה יודעת היכן בדיוק הכה בפניה בשל המרחק, אך היה זה באזור הראש (עמ' 9 ש' 7-8; עמ' 10 ש' 7; עמ' 12 ש' 28-29).

זאת ועוד, עדותם של דוד ותמר אינה מותירה ספק כי הנאשם הכה את המתלוננת בפניה ולא דחף אותה כטענתו, מקום בו הם שוללים זאת במפורש.

על פי תמר- מדובר בתנועה קשה ואגרסיבית, שוללת במפורש ליטוף או תנועה אוהבת (עמ' 9 ש' 12-13), ומאבחנת בין התנועה שראתה מדחיפה- בכך שהאחרונה נעשית בשתי ידיים והתנועה דן הייתה ביד אחת (עמ' 12 ש' 20-21), שבוצעה בזווית עם הרמת יד והנפה רוחבית לכיוון הפנים, ולא למרכז הגוף (עמ' 12 ש' 23-26).

גם דוד שלל הדיפה על פני מכה לפנים, לאור מהירות המכה וצורת הנפת היד, והגם שמסייג כי בעטיו של המרחק אינו יכול לשלול זאת במאה אחוז, הרי זה לא סביר (עמ' 7 ש' 8-12).

עדותם של דוד ותמר מהימנה ואמינה מאוד, המעלה תמונה קוהרנטית ואחידה של החלק לו היו עדים באירוע, המתיישבת אף עם החבלה בעינה של המתלוננת, כאשר מלבד היותם עדים אובייקטיביים ללא כל רמז למניע נסתר ו/או שיקולים זרים בעדותם, ניכר כי הקפידו להעיד רק אודות מה שראו ושמעו, ונזהרו שלא להגזים בגרסתם.

דוד ותמר תארו תמונה אחידה ורציפה לפיה הקולות הרמים הם שהסבו את תשומת ליבם לאירוע, הם ראו מכה חזקה אחת בהינף יד לאזור פניה של המתלוננת, ומיד לאחר מכן- את הנאשם נכנס לרכב ונסע במהירות מהמקום.

בכל הנוגע לסתירות בעדותם - מעידה **תמר** בהגינותה כי ראתה רק מכה אחת שהכה הנאשם (עמ' 11 ש' 16-17), לא ראתה סימני חבלה באופן מידי על פניה של המתלוננת (עמ' 9 ש' 30), שוללת כי ראתה את

משיכת המתלוננת מהרכב, ומקפידה להסביר כי הדבר אינו אפשרי כיוון שעובר למכה עמדו השניים ודיברו בהיותם כבר מחוץ לרכב (עמ' 10 ש' 1-2, ש' 7), ושוללת כי ראתה דחיפה (עמ' 10 ש' 4).

בנוסף, למרות שהמתלוננת סיפרה לה כי הנאשם הכה אותה בבטן פעמיים ובעין (עמ' 9 ש' 24) - תמר מכחישה שראתה מכה בבטן (עמ' 11 ש' 18-19; עמ' 12 ש' 30-31).

זאת ועוד, נוכח חבלות הנאשם - סייגה עדותה לפיה ייתכן והיו קיימות באירוע - אך היא לא ראתה אותן (עמ' 11 ש' 29-31), ולמרות קיומן של החבלות על גוף הנאשם וחולצתו הקרועה המוצגים בפניה כראיות בתיק (**נ/1**; **ת/9**) - היא עומדת על כך שלא ראתה את המתלוננת דוחפת או שורטת את הנאשם אלא ראתה רק את הנפת ידו של הנאשם והכאת המתלוננת (עמ' 12 ש' 1-5), ומדייקת כי נוכח שיחה ביניהם עובר למכה לא סביר כי הוכתה בתגובה להתנהגות אלימה מצד המתלוננת (עמ' 12 ש' 6-8).

באופן דומה, **דוד** שולל שראה את המתלוננת מכה את הנאשם בשלב כלשהו (עמ' 5 ש' 20-21), שולל בהגינותו שראה משיכה מהרכב, ומדייק כי ייתכן שהדבר ארע לפני שהחלו לחזות במתרחש (עמ' 5 ש' 24-25), שולל שראה את המתלוננת שעונה על הרכב או את הנאשם מצמידה לרכבו (עמ' 6 ש' 24-25, ש' 27), ומעיד כי בשום שלב לא ראה את הבחורה על הרצפה (עמ' 7 ש' 6-7).

גרסתם של תמר ודוד בכך שהלכה למעשה לא ראו את כל האירוע מתחילתו (עמ' 11 ש' 3-4), מתיישבת עם טענה דומה של הנאשם (**ת/3** ש' 7), ומעלה כי לא ראו את רגע יציאת המתלוננת מהרכב - בין אם יצאה ממנו ובין אם נמשכה החוצה ע"י הנאשם (עמ' 11 ש' 5-6; עמ' 11 ש' 8; עמ' 7 ש' 1-3).

יש לציין כי אף הסתירות המעטות שהתגלו נוכח השוואת עדויותיהם של תמר ודוד, אלה מינוריות, שוליות, ובכל מקרה אינן גורעות ממהימנותם. אדרבא, סתירות אלה מעידות על האותנטיות של כל גרסה, ועל העדר תיאום עדויות ביניהם.

כך, תמר ודוד סותרים עצמם בכל הנוגע להתנהגות המתלוננת לאחר שהנאשם הכה בה, נכנס לרכבו והחל נוסע - כאשר לפי **דוד** ניסתה המתלוננת לשוב ולפתוח את דלת הרכב (עמ' 7 ש' 14, ש' 16) בעוד **תמר** שוללת כי ראתה את המתלוננת מנסה להיכנס שוב לרכב (עמ' 13 ש' 3).

הבדל נוסף נוגע לעובדה לפיה תמר לא ראתה חבלות על פניה של המתלוננת (עמ' 11 ש' 16-17) אך דוד מעיד כי ראה סימן אדום של המכה (עמ' 5 ש' 10-11; עמ' 6 ש' 1-3) - פער אותו אינו יכול להסביר (עמ' 7 ש' 17-20).

הגם שתמר מעידה כי זוכרת שהמתלוננת הייתה על הרצפה (עמ' 10 ש' 4), הרי שמאשרת כי לו כך היה - הייתה אומרת זאת במשטרה וכיוון שלא אזכרה זאת בהודעתה, אזי כנראה שלא ראתה אותה על הרצפה (עמ' 11 ש' 21-24), באופן שמתיישב עם גרסתו הנ"ל של דוד לפיה לא ראה את המתלוננת על הרצפה (עמ' 7 ש' 6-7).

אף העובדה לפיה בחקירתה הנגדית תמר אינה זוכרת אם ישבה ברכב בעת האירוע אם לאו (עמ' 10 ש' 15), אינה פוגעת במהימנותה (עמ' 10 ש' 15, ש' 17), הואיל ומדובר בפרט שסביר שישכח בחלוף הזמן, קל וחומר מקום בו בחינת תחילת עדותה הראשית מעלה כי אמרה שישבה ברכב (עמ' 8 ש' 29), בהתאם לגרסתה במשטרה (עמ' 10 ש' 16).

נלמד כי לא זו בלבד שאין בסתירות אלו כדי להפחית ממשקל עדותם - אלא שיש בהן כדי לחזקה, הואיל ומעידה כי הקפידו להעיד רק אודות מה שראו, ללא תיאום גרסאות, כאשר גרסתו של דוד -אף מחזקת את גרסת הנאשם שהעיד באופן דומה לעניין ניסיונה של המתלוננת לחזור לרכב.

עם זאת, אין להתעלם מכך שעדויותיהם של תמר ודוד לאירוע הייתה בתנאי שטח לא אופטימליים בלשון המעטה - מקום האירוע לא היה מואר היטב בשעת לילה מאוחרת כשחושך בחוץ, הנאשם והמתלוננת עמדו בצדו השני של הכביש, במקום מוצל ולא בתוך תחנת הדלק המוארת, במרחק של כ-25 מטרים מהעדים (עמ' 4 ש' 27; עמ' 6 ש' 6-7; עמ' 10 ש' 11, ש' 13), העדים ראו רק את פלג גופם העליון של הצדדים כשהרכב מסתיר את חלק ניכר מגופם (עמ' 4 ש' 27-28; עמ' 6 ש' 17-18, ש' 29-31; עמ' 9 ש' 2-3; עמ' 10 ש' 31), וכל זאת באירוע שארך שניות ספורות בלבד (עמ' 6 ש' 11; עמ' 10 ש' 18).

יש לציין כי הגם שלא ראו את הנאשם והמתלוננת בברור - ידעו תמר ודוד להבחין כי מדובר בבחור ובחורה, הן בשל הבדלי הגובה ביניהם (הנאשם גבוה מהמתלוננת) והן נוכח קולותיהם (עמ' 6 ש' 20; עמ' 9 ש' 10-11; עמ' 10 ש' 28; עמ' 4 ש' 22), ועל כן אני מקבלת גרסתם אף בכל הנוגע ליכולתם להתרשם מחלקו של כל אחד מהם.

בנסיבות אלה, יש לבחון את גרסת הנאשם לאור המגבלות הנ"ל על יכולתם של תמר ודוד להתרשם מהאירוע לאשורו (עמ' 41 ש' 9-10, ש' 12), ונוכח המפורט, אני דוחה מכל וכל את גרסת המתלוננת לפיה לכאורה בעת **שהוציאה מהרכב- הצמידה** הנאשם לדלת הרכב, **חנק אותה בעט** בבטנה ובגבה **ודרך** עליה (עמ' 34 ש' 1), מקום בו איש מהעדים אינו מתאר זאת, ולמתלוננת אין כל הסבר לכך (עמ' 33 ש' 12-23).

למען הסר ספק יובהר כי דוד ותמר צפו באירוע החל מהשלב בו צעקו הנאשם והמתלוננת זה על זה, בטרם התרחשה אלימות פיזית בין השניים (עמ' 10 ש' 24), ובהמשך חזו רק במכה בפניה של המתלוננת - מכה שעל פי גרסתה מהווה את ראשיתו של האירוע האלים וגררה אחריה את האלימות המתוארת לעיל (עמ' 34 ש' 1, ש' 3) - באופן בו העדים היו אמורים לראות לאחר מכה בפנים את **החניקה, ההצמדה לרכב, הבעיטות והדריכה עליה בעודה על הרצפה**.

לעומת זאת -תמר מעידה במפורש כי שניות ספורות לאחר שהנאשם סטר למתלוננת- הוא מיהר להיכנס לרכב ולנסוע מהמקום (עמ' 13 ש' 1), באופן ששומט את הקרקע כליל מתחת לגרסת המתלוננת.

ב. חבלות המתלוננת

אף חבלותיה של המתלוננת אינן מתיישבות ברובן עם גרסתה באמרותיה (ת/4 ; עמ' 34 ש' 23-24).

מעדותה במשטרה ובבימ"ש, עולה כי מתארת שנחבלה בגב, ובבטנה לאחר שהנאשם בעט בה ודבר עליה (עמ' 23 ש' 12), בין היתר בעודה שכובה על הארץ.

עם זאת עיון בצילומי החבלות על גופה (ת/8) ובמסמכים רפואיים (ת/4) בעניינה מעלה כי סימני המטומות בידה וברגלה הינם מינוריים מאוד, עד כדי קושי להבחין בהם בעין וללא שצוינו במסמכים הרפואיים בבי"ח (ת/4), באופן שאינו תואם בעיטות ודריכות מצד גבר כגון הנאשם, הסימנים בגבה (באזור המותן) - עניינם צבר שריטות המתיישבות עם משיכה מהרכב ואף נפילה לרצפה, אך לא עם בעיטות ודריכות, והחבלה מתחת לעפעף שמאלי תחתון - שכמעט ואינה נראית בתמונה, אך מתוארת במסמכים הרפואיים כ"שריטה" ו"המטומה" - מתיישבת עם מכה לאזור העין (ת/8), אך ספק אם מדובר באגרוף שסביר שהיה מותיר המטומה בצורת "פנס" סביב העין.

למותר לציין כי התייעוד האמור אינו מגלה כל חבלה בבטנה של המתלוננת, ולמעט החבלה בעינה של המתלוננת - מתיישב עם גרסת הנאשם לאופן קרות האירועים (בד בבד עם החבלות שעל גופו).

יש לציין כי ביודעה שהחבלות אינן תואמות את גרסתה בדבר אלימות הנאשם כלפיה, ניסתה המתלוננת לטעון כי החבלות צולמו כעבור מספר ימים מהאירוע (עמ' 23 ש' 17-20, ש' 24), באופן שנסתר מניה וביה מהתאריך הנקוב בת/8 - לפיו התמונות צולמו ביום 17.4.12, היינו למחרת האירוע, כשעדותה במועד זה נגבתה בשעה 1:49 בלילה (נ/2; עמ' 34 ש' 19-22), רוצה לומר - התמונות צולמו שעות ספורות בלבד לאחר האירוע (!) (ביום הבא), ולא כטענתה.

יש לציין כי בהיותו של הנאשם אדם גבוה וחסון מהמתלוננת, שאף העיד (כפי שעולה מנסיבות האירוע עצמו) כי בעת הרלוונטית היה בכוש טוב ונהג להתאמן באופן תדיר (עמ' 37 ש' 8-11), הרי שהגיוי וסביר שלו היה נוהג באלומות במתלוננת בהתאם לתיאוריה - היה מופעל כוח רב שהיה ניכר בחבלות על גופה של המתלוננת, לא כל שכן מסביב לעינה, וזאת ביתר שאת.

ואולם, בכך לא סגי - מקום בו עדותה של המתלוננת מלאת סתירות ופירכות למכביר.

כך, המתלוננת אינה יודעת ליישב בין גרסתה, לפיה כל שעשתה היה להדוף את הנאשם ממנה, לבין חולצתו הקרועה והשריטות שעל צווארו (ת/9; נ/1).

משנשאלה על כך בבימ"ש טענה כי בעת שהייתה על הרצפה והנאשם בעט בה - קרעה את חולצתו, כיוון שרק בזה יכולה הייתה להחזיק, ושרטה את צווארו (עמ' 25 ש' 32-33; עמ' 26 ש' 1-2), זאת בניגוד לחקירתה במשטרה שם מסרה כי בעת שהייתה על הרצפה תפסה בחולצה וייתכן כי נשרט (נ/3 ש' 59-60) - מבלי לציין את קריעת החולצה ומבלי שציינה התרחשות זאת כלל בהודעתה הראשונה!.

יתרה מכך, גרסה זו העלתה תמיהה נוספת- שכן לא סביר כי בהיותה שכובה על הרצפה תוכל להגיע לחולצתו של הנאשם שעמד מעליה. על כן, המתלוננת שינתה גרסתה פעם שניה תוך שהיא "מתאימה" אותה לנסיבות, וטענה כי הדבר התרחש כשניסתה לקום (עמ' 26 ש' 4)- טענה שכאמור אין לה זכר במשטרה בתיאור הנ"ל.

אף בשלב זה, כשמקשה עליה ב"כ הנאשם בחקירה נגדית כי באופן טכני - לא יכולה הייתה לקרוע חולצתו כשהיא שכובה על הרצפה, וכשלטענתה הנאשם בועט בה, משנה המתלוננת גרסתה בשלישית וכעת טענה כי קרעה חולצתו עת שחנק אותה על גבי הרכב קודם לכן (עמ' 26 ש' 9-7).

לבסוף, משמעומתת עם שלל הגרסאות ונשאלת מתי וכיצד קרעה את חולצת הנאשם -פונה המתלוננת לגרסה רביעית לפיה היא כלל "אינה זוכרת" (עמ' 26 ש' 9).

אופן קריעת החולצה כמו גם מיקום השריטות על צווארו של הנאשם מתיישבים לחלוטין עם גרסתו, לפיה המתלוננת התנפלה עליו בעודו נוהג, כשהיא ישובה במושב הקדמי מימינו, ובעלת גישה לצידם הימני של צווארו וכתפו (נ/1), ומקעקעת את הכחשתה כי שרטה אותו תוך כדי נסיעה (עמ' 32 ש' 28, ש' 32), בד בבד עם ניסיונה להכחיש כי שרטה אותו כלל.

סתירה נוספת בעדותה עולה נוכח העובדה כי למרות שבמשטרה מסרה כי בעת שנכנס לרכב לאחר הקאנטרי - שוחח עם בחורה בטלפון, ואמר כי יגיע אליה בעוד כ-20 דקות (כפי שהעיד הנאשם בגרסתו) ואף תארה אותו כמי ש"חושב שהוא דון ג'ואן", בעוד שבבימ"ש הכחישה המתלוננת דברים אלה נמרצות וטענה כי הוא לא התקשר לאף אחת (נ/3 ש' 48-49; עמ' 29 ש' 27-22).

חוסר הגיונה הפנימי של גרסתה צץ ועולה אף נוכח התנהלותה למול יעקב - כשמחד - לטענתה בעת שהמתינה זמן ממושך לנאשם ברכבו - התקשרה לידידים, ובכלל זה ליעקב, על מנת שיבואו לאסוף אותה, ומאידך בשיחתה השנייה עם יעקב, כשרצה לברר מהיכן לאסוף אותה, אמרה לו ש"הכל בסדר".

למותר לציין כי המתלוננת אינה יודעת להסביר את התעקשותה זו להשאיר ברכב הנאשם במקום להזעיק את יעקב, לא כל שכן מקום בו כבר התקשרה אליו וביקשה שיבוא, ו"אינה זוכרת" מדוע נהגה כך (עמ' 29 ש' 21-18).

התנהגותה תמוהה אף יותר נוכח העובדה כי אף בהמשך האירוע משהתגלע ריב קשה בינה לבין הנאשם ברכב בעת שנסעו, ובכלל זה- קיללו וצעקו זה על זה, עדיין התעקשה שהנאשם הוא שייקח אותה לביתה, והעדיפה שלא להתקשר ליעקב כיוון שלא רצתה להטרידו סתם (עמ' 31 ש' 17-10).

תמיהה זו מקבלת חיזוק בעדותו של יעקב לפיהביום האירוע התקשרה אליו המתלוננת שעה שהיה בקניון רננים ושאלה אם יכול לאסוף אותה מאזור כפר סבא (עמ' 13 ש' 28-25). בהמשך סיים עיסוקיו והתקשר בחזרה למתלוננת, שמצידה אמרה לו שהכל הסתדר, אך כ-5 דקות לאחר מכן התקשרה אליו כשהיא בוכה ולא הבין מה קרה (עמ' 14 ש' 3-1; עמ' 15 ש' 32-30; עמ' 16 ש' 3-1).

למעשה רק לאחר שהנאשם נטש אותה בתחנת הדלק, לאחר שהכה אותה בפניה- נאותה המתלוננת להתקשר ליעקב שיבוא לאסוף אותה(!).

התעקשותה האמורה של המתלוננת, הנוגדת את ההיגיון והשכל הישר, מתיישבת עם מצב דברים בו ביקשה לקנטר את הנאשם ולנקום בו על שנהג בה באופן משפיל ומבזה, בכך שתכריח אותו להחזירה לביתה בפתח תקווה, חרף קיומן של חלופות אחרות.

בהמשך לאמור, הותירה המתלוננת רושם מניפולטיבי, לא אמין ובלתי מהימן בעליל בעדותה, ואני מעדיפה את גרסתו של הנאשם לקרות האירועים (להלן).

(ג) גרסת הנאשם

הגם שמחומר הראיות ואופן התנהלות האירוע, עולה התנהגות בעייתית בלשון המעטה של הנאשם, והוא רחוק מהיות בבחינת "טלית שכולה תכלת", הרי שהוא הותיר רושם אמין ומהימן וגרסתו לאופן התרחשות האירוע, עדיפה עליי מזו של המתלוננת.

על פי הנאשם - הכיר את המתלוננת דרך חבר משותף כשנתיים-שלוש עובר לאירוע, ולראשונה ראה אותה לאחר מכן כשנפגשו ברחוב כשבוע טרם האירוע (עמ' 36 ש' 15-19), כפי שמעידה גם המתלוננת (נ/3 ש' 19-22).

לדבריו, ידעה המתלוננת בעת הרלוונטית כי הייתה לו בת זוג (ת/2 ש' 11-13; עמ' 36 ש' 7), ולמעשה בגד בה עם המתלוננת בקשר מיני מזדמן שארך שבוע, במהלכו נפגשו כשלוש פעמים וקיימו יחסי מין פעמיים (ת/2 ש' 1-3; עמ' 43 ש' 20-24, ש' 29; ת/3 ש' 43-45), ולאחריו רצה לנתק עמה קשר למרות שהיא אמרה לו שהיא אוהבת אותו (ת/2 ש' 4; עמ' 36 ש' 11-13; עמ' 43 ש' 26-27).

לגרסת הנאשם, אף חברתה של המתלוננת בת אל ידעה על הקשר ביניהם, ונכחה בחלק מפגישותיו עם המתלוננת (עמ' 37 ש' 15-20).

הנאשם חזר והצביע במשטרה ובבימ"ש על קנאתה של המתלוננת ואהבתה הנכזבת כלפיו כמניע להתנהגותה האלימה ולהגשת התלונה המוגזמת, כל זאת מתוך רצון לנקמה בו, ובהעדר השלמה עם העובדה כי אינו רוצה בקשר זוגי ממושך עמה - אלא קשר מיני קצר מועד בלבד (ת/1 ש' 50-51; ת/2 ש' 10-11; ת/3 ש' 41; עמ' 43 ש' 26-27).

למותר לציין כי העובדה לפיה מכחישה המתלוננת כאמור כל קשר רומנטי/מיני עם הנאשם, חרף עדויות סותרות, והצגתה במשטרה כאילו מפחדת מהנאשם ורוצה שייעצר (נ/2 ש' 56; נ/3 ש' 71) רק מחזקות את טענת המניע.

מעדותו של הנאשם עולה כי ביום האירוע התקשרה אליו המתלוננת וביקשה לפגוש אותו (עמ' 35 ש' 17-18;
1/ת ש' 29-30), כפי שעולה אף מהודעתה השנייה במשטרה ומעדותה בבימ"ש.

הנאשם אמר למתלוננת כי הוא מתכנן לצאת לריצה, והיא ביקשה להצטרף אליו, על כן אסף אותה מביתה
בפתח תקווה - וביחד נסעו לחוף תל ברוך. בהגיעם לשם - ויתרו על כך בשל מזג האוויר הקר (עמ' 35 ש'
19-22; **1/ת** ש' 1-7), כל זאת - אף הוא בהתאם לעדות המתלוננת.

בנסיבות אלה, אמר הנאשם למתלוננת כי הוא רוצה ללכת להתאמן בקאנטרי בכפר סבא, שם יש לו מנוי, הציע
לשלם עליה על מנת שתכנס לג'קוזי או לבריכה בזמן שיתאמן, והיא הסכימה.

עם זאת, בהגיעם לקאנטרי - שינתה דעתה, החליטה שלא להיכנס, וביקשה שיחזיר אותה לביתה (עמ' 35 ש'
23-26; עמ' 39 ש' 1, ש' 3-4; **3/נ** ש' 36-38; **1/ת** ש' 33-35).

בתגובה - סרב הנאשם, כיוון שלא היה מספיק להתאמן, המתלוננת כעסה והוא "הציב לה עובדה" לפיה נכנס
להתאמן, והציע לה לשבת בקפיטריה או בג'קוזי - אך היא סירבה (עמ' 35 ש' 27-28). לבסוף הסכימה
המתלוננת להמתין לו ברכב כ-10 דקות והוא הסכים ויצא מהרכב (עמ' 35 ש' 29; **1/ת** ש' 8-9).

בהמשך, מעיד כי התאמן כרבע שעה, ובזמן שנכנס להתקלח - לא שמע שהמתלוננת התקשרה אליו מספר
פעמים (עמ' 35 ש' 29-32; **1/ת** ש' 10-11), ולראיה- הציג בחקירתו במשטרה פירוט של שלוש שיחות מאת
המתלוננת לטלפון הנייד שלו בין השעות 21:24-22:04 שלא נענו (**1/ת** ש' 36-38).

בעת שנכנס בחזרה לרכב לאחר האימון, שוחח בטלפון עם חברתו בנוכחות המתלוננת, ואמר לה שיבוא אליה
בעוד כ-20 דקות (עמ' 36 ש' 7-8; **3/ת** ש' 26-28).

התנהלות זו גרמה למתלוננת לכעוס ולקנא (**2/ת** ש' 4) והיא החלה להתנפל עליו בצעקות וקללות, דפקה עם
רגליה על לוח המחוונים (עמ' 35 ש' 29-32; עמ' 36 ש' 21-24; עמ' 38 ש' 1-4), ובשלב מסוים- תפסה לו
ביד תוך כדי נהיגה, הוא הדף אותה והיא תפסה לו את היד ושרטה אותו (מציג שורש כף היד) (**1/ת** ש' 13-14;
עמ' 36 ש' 25-27).

יש לציין כי מתמונות **1/נ** מהערת החוקר בחקירת הנאשם עולה כי אכן ישנן מספר שריטות קטנות באמת יד ימין
של הנאשם קרוב לפרק ידו (**1/ת** ש' 13-14).

המתלוננת קיללה אותו "בן זונה" "מניאק" "כלב" ו"שאלוהים ישלם לך", כינתה אותו "חרא של בן אדם"
והטיחה בו שבגלל התנהגותו אין לו אישה וילדים, ושום אישה לא תתחתן איתו (**1/ת** ש' 10-11; עמ' 36 ש'
1-3). הנאשם מעיד כי לא רצה לריב, הבין כי הוויכוח נגרר למהומה, ובתגובה אמר למתלוננת "שתתוק",
ושאלה אם רוצה לרדת מהרכב וללכת - אך היא סירבה (עמ' 36 ש' 3-5, ש' 22-23).

בהמשך - הכתה המתלוננת אותו ב"לאטמות" ואגרופים, קיללה וגידפה, והוא אמר לה להירגע כיוון שהוא נוהג,

אך לדבריו המשיכה להתלהם, ועל כן נאלץ לעצור בתחנת הדלק, כשבתגובה לניבולי פיה ולקללותיה - הטיח בה הנאשם ש"תסתום את הפה" ו"תשתוק" (עמ' 37 ש' 21-23; **ת/3** ש' 31-32), כשבמטרה פרט כי הטיח בה גם ש"אינו חייב לה דין וחשבון", כי "היא לא אלוהים שלו" וכי "היא יכולה להזדיין לו מעיניים" (**ת/1** ש' 12-13; עמ' 37 ש' 31-33; **ת/1** ש' 42-47).

בשלב זה הורה לה לצאת מהרכב מספר פעמים, הציע לתת לה כסף לתחבורה ציבורית, וביקש לסיים את הקשר עמה, אך המתלוננת סירבה לרדת מהרכב (עמ' 36 ש' 27-32; עמ' 40 ש' 12-14).

המתלוננת מאשרת כי קיללה את הנאשם ועל כן הוציאה לבסוף מהרכב (עמ' 33 ש' 1-3) ומאשרת כי הנאשם אמר לה לרדת מהרכב (עמ' 31 ש' 1-2), והציע לתת לה כסף לנסיעה בתחבורה ציבורית, אך היא סירבה, והתעקשה להישאר ברכב ושיחזיר אותה לביתה (עמ' 31 ש' 3-5; **נ/2** ש' 3-4).

לגרסת הנאשם - לאור סירובה, עצר את הרכב בתחנת דלק, יצא ופתח את דלת המושב הקדמי בו ישבה, ומשך אותה החוצה תוך שהיא משתוללת ובוועטת, אך הוא היה "ממוקד מטרה" להוציאה מרכבו (עמ' 37 ש' 1-2; **ת/1** ש' 14).

בנסיבות אלה מודה הנאשם כי משך אותה בכוח אל מחוץ לרכב, והיא בתגובה נתפסה בו בצווארו ושרטה אותו תוך שהיא קורעת את חולצתו והוא הדף אותה ממנו (עמ' 37 ש' 3-5; עמ' 40 ש' 22, ש' 23-27; **ת/3** ש' 3, ש' 9-11), שבחקירתו מציין החוקר כי ישנו קרע של כ-15 ס"מ באזור הכתף וכתם דם בצווארון החולצה המתאים למיקום השריטות בצוואר (**ת/1** ש' 18-21).

בנקודה זו קיימת סתירה בגרסתו של הנאשם, מקום בו בעדותו במטרה - ציין כי לאחר שאמר לה לצאת מהרכב שרטה אותו המתלוננת בצוואר (**ת/1** ש' 17-18) ולא כפי שהעיד בבימה"ש.

נוכח העובדה כי המתלוננת מודה ששרטה את הנאשם במהלך האירוע, כמו גם סימני השריטות ומיקומן (**נ/1**; **ת/9**; **ת/1** ש' 18), לצד האמון שאני נותנת בגרסת הנאשם בכללותה והתרשמותי מהתנהגות המתלוננת באירוע - אין בסתירה האמורה כדי לכרסם במהימנות הנאשם, או להפחית ממשקל עדותו, כשלא מן הנמנע כי בשל אינטנסיביות האירוע והזמן שחלף - לא יכל להצביע על אופן התרחשות האירועים במדויק.

הסתירות הנותרות בעדותו הינן ספורות ואינן סתירות של ממש, למשל משך הזמן בו התאמן בקאנטרי והמתלוננת המתינה ברכבו, הנע בין 15-45 דקות (עמ' 39 ש' 11-23).

עם זאת, בכל הנוגע לגרסת הנאשם לפיה לאחר שהוציא אותה מהרכב בכוח - דחף אותה בלבד (ת/3 ש' 3), הריני מעדיפה את גרסתם של תמר ודוד - על פני גרסתו.

על פי הנאשם, כתוצאה מההדיפה - המתלוננת נפלה על הרצפה, והוא ניצל את הרגע כדי לחזור לרכב ולנסוע מהמקום (עמ' 37 ש' 7-8; ת' 1 ש' 21-23).

הנאשם מתאר כי דחף את המתלוננת בהינף יד, ללא כוונה לפגוע בה, אלא רק להרחיקה ממנו

(עמ' 37 ש' 8-11), מתוך ניסיון להגן על עצמו (עמ' 41 ש' 21) כשלטענתו "**היא ממש התעלקה עליי**" (עמ' 37 ש' 11; עמ' 43 ש' 10-12).

מתיאורו של הנאשם את הדיפת המתלוננת הדגים כי **הדפה בהושטת שתי ידיים עם כפות ידיים פשוטות קדימה** (עמ' 41 ש' 17; עמ' 42 ש' 17) ולא ראה היכן פגע בה (עמ' 41 ש' 15).

יש לציין כי לא זו בלבד שתיאור זה סותר את תיאורם של תמר ודוד, המדגישים פעמים רבות ובפירוט כי מדובר בתנועה חזקה ומהירה לכיוון ראשה של המתלוננת, כסטירה או אגרופ, אלא אף אינו מתיישב עם חבלתה של המתלוננת בעינה.

מלבד האמור, מהימנים עלי חלקי עדותו האחרים של הנאשם במלואם, המכחיש בכל תוקף כי חנק את המתלוננת, בעט בה, הצמידה לרכב ודרך על בטנה (ת' 1 ש' 47; ת' 3 ש' 34-37, ש' 39; עמ' 37 ש' 24-26), הכחשה המתיישבת עם עדותם של דוד ותמר.

הנאשם אינו מהסס להודות בעדותו כי נהג באופן אלים כלפי המתלוננת בחלק מהאירוע, אינו מסתיר התנהגות בלתי מוסרית או בלתי נאותה מצדו, ובניגוד למתלוננת - אינו מנסה להגזים ולהפליג בעדותו, תוך ניסיון להשחיר פניה.

כך, מודה כי למעשה בגד בבת זוגו עם המתלוננת, מודה כי קילל את המתלוננת בתגובה להתנהגותה ברכב ודיבר אליה באופן גס ובזוהר, מודה כי אמר לה "לעוף מהרכב" ומשסירבה - משך אותה בחוזקה מהרכב והדף אותה ממנו (עמ' 39 ש' 26; עמ' 37 ש' 12-14) עד שנפלה לארץ, מודה כי השאיר אותה בתחנת הדלק ונסע מהמקום (עמ' 42 ש' 33) למרות שידע כי אין ברשותה כסף (עמ' 43 ש' 1-7), ומודה כי נכנס לקאנטרי להתאמן למרות שהמתלוננת סירבה להיכנס עמו, וכי נתן לה להמתין ברכבו זמן לא מבוטל.

הנאשם מודה שטעה בכך שלא פנה למשטרה על אתר (עמ' 40 ש' 9-11, ש' 15-17; עמ' 41 ש' 27) וטעה בכך שחבל בה (עמ' 42 ש' 3), ושולל כי המתלוננת התפרעה בנסיעה לקאנטרי, אלא רק בשלב מאוחר יותר (עמ' 39 ש' 7-10), כמו גם הודאתו לפיה סרב להחזירה לביתה טרם נכנס לקאנטרי (עמ' 38 ש' 30-31).

התנהגות המתלוננת כפי שמתוארת בגרסת הנאשם מתיישבת עם גרסתה שלה, לפיה כעסה על הנאשם שגרם לה להמתין ברכבו זמן ממושך (עמ' 29 ש' 6-7), לא ענה לשיחותיה מהרכב (עמ' 29 ש' 4-5), והתנהגותו כלפיה הייתה מגעילה ועצבנה אותה (עמ' 30 ש' 16-17, ש' 8-9).

בבימ"ש הודתה המתלוננת כי בעת שחשה עלבון והשפלה - עלולה לאבד שליטה (עמ' 32 ש' 16), מקום בו

עלבון ופגיעה כואבים לא פחות ממכה פיזית (עמ' 32 ש' 18-20), ואף מאשרת כי בנסיבות אלה חשה מושפלת נוכח התנהגות הנאשם כלפיה ברכב, ועל כן צעקה עליו (עמ' 32 ש' 21-23).

נטיית של המתלוננת **לאבד שליטה ולהתנהג באופן אימפולסיבי** עולה גם נוכח התנהגותה מעל דוכן העדים, לאחר ששאלותיה של ב"כ הנאשם דחקו אותה לפינה בעיצומה של החקירה הנגדית- **יצאה המתלוננת בסערה מאולם בית המשפט** (עמ' 28 ש' 25).

עדות של הנאשם נתמכת בגרסתה של המתלוננת המאשרת כי התכוון להחזיר אותה לביתה לאחר שיצא מהקאנטרי (עמ' 32 ש' 1-6), מאשרת כי בעת שאמרה במשטרה כי הנאשם חושב שהוא "**דון ג'ואן**"- קשרה זאת לקטע רומנטי והתכוונה לאדם שמתחיל עם הרבה בנות (**נ/3** ש' 48; עמ' 30 ש' 13-15), ומודה שבנסיבות אלה בהיותם ברכב היא קיללה את הנאשם (עמ' 32 ש' 10), מודה ש"יכול להיות" שכינתה אותו "**בן זונה**", "**מניאק**", ולגיטימי שהטיחה בו מילים קשות דוגמת **ש'אלוהים ישלם לו'** וכי '**מגיע לו שאינו נשוי ואין לו ילדים**' (עמ' 30 ש' 20-26, ש' 27-28), ובהמשך מודה בפה מלא כי קיללה אותו (עמ' 33 ש' 1-3).

המתלוננת מודה בעדותה כי למרות כעסו של הנאשם, והעובדה כי אמר לה לרדת מהאוטו, היא התעקשה להישאר ברכב (עמ' 31 ש' 9, ש' 24-25) ואף הטיחה בו בקנטרונות כי 'כפי שלקח אותה- הוא יחזיר אותה' לביתה (שם, **נ/2** ש' 4-5; **נ/3** ש' 52-55), באופן המתיישב עם העובדה לפיה נמנעה מלהתקשר ליעקב בנסיבות אלה.

דומה כי שיאה של התנהגותה התמוהה והפרועה של המתלוננת עולה נוכח עדותה, שאף עולה מעדותו של הנאשם והעד דוד (עמ' 5 ש' 4-6; עמ' 7 ש' 14-16), לפיה אף משנכנס הנאשם חזרה לרכבו - לאחר שלטענתה הכה אותה נמרצות וחבל בגופה, לא הרפתה, קמה מהרצפה וניסתה לרדוף אחרי הרכב הנוסע ולפתוח את דלת הרכב(!!) (עמ' 43 ש' 10-14).

הגם שהנאשם לא אזכר עובדה זו במשטרה (עמ' 43 ש' 13-14) - הרי שהדבר נאמר בעדותו בבימ"ש ונתמך כאמור בגרסתו של דוד, שהינו עד אובייקטיבי ומהימן.

בנסיבות אלה, נתמכת גרסת הנאשם הן באופי החבלות ומיקומן, הן בעדותם של עדי התביעה, ובכלל זה- בחלקה הארי של גרסת המתלוננת.

אין בעדותם של תמר ודוד כדי לכרסם במהימנות הנאשם, הואיל והם היו עדים לאירוע בהיותם של הנאשם והמתלוננת מחוץ לרכב, בעוד שהנאשם מייחס למתלוננת את עיקר תקיפתו בעודם בנסיעה ובעת שמשך אותה מהרכב- טווח זמנים לו לא היו תמר ודוד עדים כלל.

בנסיבות אלה, הוכח בפניי ברמה ובמידה הנדרשת כי הנאשם משך את המתלוננת בכוח מרכבו, והוציאה ממנו, ובהיותם מחוץ לרכב נתן לה מכה בפניה - שחבלה בעינה, והפילה ארצה - והיא נחבלה בגבה.

(ג)(1) הסגת גבול

בחינת חומר ראיות המפורט לעיל מעלה כי בנסיבות אלה חלק ממעשיו של הנאשם חוסים תחת זכותו לעשיית דין עצמי הואיל לאור הסגת הגבול של המתלוננת ברכבו.

העבירה של הסגת גבול קבועה בסעיף 447 לחוק ולפיו-

"447. (א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

(2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין."

החלופה הרלוונטית בעניינו נוגעת לס"ק 2 המדברת בהישארות בניגוד לרצונו של המחזיק על אף דרישה מפורשת מצדו לעזוב את המקום (י' קדמי "על הדין בפלילים" (חלק שני) מהדורה מעודכנת, תשס"ו-2005, עמ' 984).

הואיל ואין חולק כי המתלוננת סירבה לרדת מהרכב, חרף העובדה כי הנאשם דרש זאת ממנה במפורש מספר פעמים, ולבסוף אף עצר את הרכב והוציאה מתוכו בכוח - הרי ש"הישארותה" בו הינה בבחינת הישארות שלא כדין.

על מנת שעבירה לפי סעיף 447(א)(2) לחוק זו תתגבש הרי שיש צורך כי ההישארות בנכס תהיה מלווה באחת מן "הכוונות" המניות בסעיף, היינו- להפחיד, להעליב או להקניט את המחזיק בנכס (שם, עמ' 979 פסקה 1).

מטרת המחוקק בעבירה זו הינה להגן על החזקה הממשית של אדם ברכוש דלא נידי שברשותו, ועל כן תינתן לו הגנה ככל שמעשה הכניסה לאליו ילווה ביסוד הנפשי האמור (שם, עמ' 980 פסקה 3).

בעניינו - נוכח עדותם של הנאשם והמתלוננת - אין מחלוקת כי המתלוננת סירבה לרדת מרכבו של הנאשם בקנטרנות, בשל ה"עיקרון" גרידא, כשלבדבריה "הוא לקח אותה- הוא יחזיר", ולא מפאת טעם אמיתי וענייני, לא כל שכן מקום בו היו לה מספר אפשרויות לחזור לביתה- אם באמצעות כסף שהציע לה הנאשם לנסיעה באוטובוס, אם באמצעות ידידה יעקב שהתקשר אליה על מנת לאסוף אותה אך היא ויתרה ואמרה לו "שהכל בסדר".

לאור האמור, סירבה המתלוננת לרדת מרכבו של הנאשם, על מנת להקניטו.

יש לציין כי סעיף 8 לחוק המיטלטלין, תשל"א-1971 מחיל את סעיפים 15 - 20 לחוק המקרקעין, תשכ"ט - 1969, על הגנת הבעלות וההחזקה במיטלטלין, כאשר אליבא סעיפים 17-18 לחוק המקרקעין זכאי המחזיק לדרוש הפסקה/סילוק כל מעשה/דבר המפריע במיטלטלין ובדין הזכות להשתמש בכוח סביר על מנת למנוע זאת, כדלקמן-

"17. המחזיק במקרקעין זכאי לדרוש מכל מי שאין לו זכות לכך שיימנע מכל מעשה שיש בו משום הפרעה לשימוש במקרקעין ושיסלק כל דבר שיש בו משום הפרעה כזאת.

18. (א) המחזיק במקרקעין כדין רשאי להשתמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולו או שלילת שליטתו בהם שלא כדין.
(ב) תפס אדם את המקרקעין שלא כדין רשאי המחזיק בהם כדין, תוך שלושים ימים מיום התפיסה, להשתמש בכוח במידה סבירה כדי להוציאו מהם."

נוכח האמור, ובהינתן מצב דברים בו מיאנה המתלוננת בהקנטה לרדת מהרכב-הנאשם היה רשאי להוציאה מהרכב.

עם זאת, יש לבחון האם מעשיו הינם בבחינת "שימוש בכוח במידה סבירה" בהתאם להנחיית המחוקק.

מעיון בחומר הראיות הנ"ל, מצאתי כי בעוד שבמשיכתה של המתלוננת מהרכב בנסיבות אלה יש משום הפעלת כוח סביר, הרי שבמכה בפניה אין משום סבירות:

במצב דברים זה, משך הנאשם בידה של המתלוננת בכוח (ת/3 ש' 3) וכדבריו-

"משכתי אותה החוצה כאשר אני אווז ביד שלה היא התנגדה והתפרעה אך הצלחתי להוציא אותה בכוח"
(ת/1 ש' 22)

ומסביר זאת בכך ש-

"לא הייתה לי דרך אחרת להוציא אותה כי היא לא רצתה לצאת מהרכב והיא תקפה אותי"
(ת/3 ש' 5)

הנה כי כן, משיכה ביד תוך הפעלת כוח מסוים על מנת להשיג את מטרת הוצאתו מהרכב חרף התנגדותו האקטיבית לכך מהווה כוח סביר ומידתי, המצוי ברף הנמוך של הפעלת כוח בנסיבות האמורות.

עם זאת, בכל הנוגע להמשך התנהגותו של הנאשם הרי שבהתאם לגרסתם של ע"ת/2 וע"ת/3 -שעדותם

עדיפה עליי בנקודה זו על פני גרסת הנאשם - הינה של הנפת יד בצורה של סטירה בכיוון ראשה של המתלוננת בתנועה חזקה מאוד ומהירה (עמ' 4 ש' 27-28; עמ' 6 ש' 1-3), קשה ואגרסיבית (עמ' 9 ש' 12-13), עד כי ניתן היה לשמוע את צליל המכה "**כמו צליל של סטירה או מכה**" הגם שלא ניתן היה לראות אם ידו של הנאשם פתוחה או סגורה (עמ' 4 ש' 30-31; עמ' 6 ש' 1-3), ובכל מקרה - לא דחיפה כטענת הנאשם (עמ' 12 ש' 20-21, ש' 23-26).

למען הסר ספק אף גרסת **הנאשם עצמו** אינה מתיישבת עם כוח סביר, הואיל ומתאר כי דחף אותה עד שנפלה (ת' 1 ש' 23) וכן כי "**נתתי לה דחיפה חזקה**" (ת' 3 ש' 22) באופן לפיו אף הנאשם אינו שולל שייתכן כי פגע בעינה בהתאם לחבלות המתועדות (ת' 8, ת' 4), ואף לשאלת החוקר המסטרתי אף לא שולל מכה חזקה מאוד (ת' 3 ש' 18).

לאור האמור, הרי שבכל הנוגע למכה בעינה של המתלוננת ונפילתה לארץ, אין חוסה הנאשם בהגנת הסעיף, הן לאור היותו של הכוח חורג מגדר סביר, והן בשל העובדה כי כבר עלה בידו להוציאה מהרכב בהתאם לחוק הנ"ל.

(ג) (2) איומים

בכל הנוגע לעבירת האיומים בנסיבות אלה - איני מאמינה לעדותה של המתלוננת ומעדיפה את גרסת הנאשם, לפיה קילל וגידף את המתלוננת אך לא אמר את המיוחס לו בכתב האישום.

למעלה מן הצורך - וגם אם אמר את המיוחס לו - בחינת נסיבות האירוע מעלות כי המתלוננת נהגה באופן בעייתי שבגיניו הביטוי האמור, אפילו נאמר, הינו בבחינת "זוטי דברים" בהתאם **לסעיף 34 יז לחוק**, לפיו-

"34 יז. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך."

בחינת טיב המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי בענייננו מעלה כי יש לזכות את הנאשם מעבירת האיומים.

כפי שנקבע בפסיקה לא אחת, כי לא כל יחס מזלזל, גס רוח ובוטה, יהווה עבירה פלילית. וכך נקבע למשל לעניין זה ברע"פ 2788/00 שלמה נמר נ' מדינת ישראל, נד (3) 385-

"כבוד האדם בחברה נתונה נמדד גם באופן שבו נתפסת התייחסות מזלזלת ומבזה כלפי הזולת באותה חברה, וכבר שנו חכמינו: "נוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים" (ילקוט שמעוני על התורה, פרשת "וישב", ד"ה "תני תנא"; וראה קיצור שולחן ערוך, כ"ט, יז). אכן, לא כל יחס בוטה, גס ובלתי אדיב נופל ברשתו של החוק הפלילי."

עמוד 21

הגם שבענייננו הסתיים האירוע בפגיעה פיזית במתלוננת, הרי ש**תוצאות** האירוע מצביעות כי הנאשם אף הוא נחבל וניזוק בגופו וחולצתו נקרעה, וכאמור למצער הוצאתה מהרכב הייתה כדין, **טיבה** של האמירה - מלמד כי מצויה ברף הנמוך של עבירת האיומים, וכן מדובר **בנסיבות** לפיהן הגם שהתנהלות הנאשם הינה בעייתית ופלילית בחלקה, לא ניתן לבחון התנהלות זו ב"חלל הריק" אלא בהתחשב בנסיבותיו החריגות ויוצאות הדופן של האירוע כתוצאה מהתנהגות המתלוננת וזיכוי מחלק מן המעשים בו.

נסיבות חריגות אלה אף משליכות לעניין חשיבותו של האינטרס הציבורי בענייננו - **שנדחה** למול אינטרס הנאשם.

לאור האמור, מצאתי לנכון לזכותו אף מעבירת האיומים, קל וחומר מקום בו מצויה ברף התחתון כאמור עד כדי זוטי דברים.

(ד) מחדלי חקירה

יש לציין כי בתיק מחדלי חקירה מהותיים למכביר:

כך, עדותו של הנאשם לפיה חברתה של המתלוננת **בת אל** (ככל הנראה מכנה אותה "קרן" בטעות - **ת/2** ש' 18-20) הייתה עדה לקשר הרומנטי ביניהם - כאשר אינדיקציה לכך עולה אף בגרסת המתלוננת במשטרה (שיודעת שמדובר בבת אל) (**נ/3** ש' 20-22) - כלל לא נחקרה, חרף העובדה כי המתלוננת **מכחישה** קשר רומנטי עמו.

מחדל נוסף נוגע לאי בדיקת גרסתו של הנאשם בנוגע **למסרונים** בעלי תוכן רומנטי ששלחה לו המתלוננת, כאשר הנאשם מעיד שזוכר שהראה אותם לחוקר אולם בחומר הראיות כמו גם בחקירתו במשטרה **אין** כל תיעוד של המסרונים או נקיטה בפעולות חקירה על מנת להשיגם (עמ' 44 ש' 26-31, ש' 12-13 ; עמ' 45 ש' 4-5), כל זאת חרף **בקשתו של הנאשם כי הדבר יבדק** (**ת/2** ש' 15-16, ש' 22) והיותה של נקודה זו שנויה במחלוקת בין הצדדים.

יתרה מכך, חרף אמירתו של הנאשם בתום חקירתו הראשונה כי המתלוננת "עושה זאת כדי לנקום בי" (**ת/1** ש' 50-51) **לא נשאל כל שאלה נוספת ע"י החוקר**.

בבימ"ש אף הסביר הנאשם כי לאחר החקירה הראשונה - כבר שיער כי מדובר בתלונה על רקע קנאתה של המתלוננת ועל כן הרחיב על כך (עמ' 44 ש' 18-19).

לאור כלל האמור, נוכח ציון מניע הנקמה כבר בחקירתו הראשונה, כמו גם העובדה כי מיד בפתח חקירתו השנייה פירט אודות הקשר הרומנטי בינו לבית המתלוננת (**ת/2** ש' 1-3) - משמיטים את הקרקע תחת טענת המאשימה בדבר היותה של גרסה זו בבחינת "גרסה כבושה", לא כל שכן מקום בו נתן הנאשם הסבר סביר לשיהוי **המסוים** האמור (בחקירה שניה) - בשל חשש כי חברתו תגלה שבגד בה (**ת/2** ש' 6-8).

גרסה נוספת שלא נבדקה הינה עדותה של המתלוננת בדבר חברו של הנאשם, בשם משה כ, לו סיפר הנאשם בטלפון לטענתה כי היא הרביצה לו והוא הגן על עצמו (נ/3 ש' 62-63). לא זו בלבד שהנאשם לא נחקר על כך, אלא שהמשטרה נמנעה מכל פעולת חקירה לבירור הדברים ו/או לזמנו לעדות.

ועוד - חרף הסכמתה של המתלוננת לעימות עם הנאשם (נ/3 ש' 68-69), הנאשם לא נשאל על כך כלל, לא בוצע כל עימות, ואין כל תיעוד בעניין זה, חרף העובדה כי עדות המתלוננת והנאשם- סותרות זו את זו בנקודות מהותיות ואלמנטריות רבות, שבבירורן היה כדי לשפוך אור על ברור האמת בתיק.

6. לפיכך, ולאור כל המפורט לעיל, הריני מזכה את הנאשם מעבירות תקיפה סתם (בן זוג) ואיומים, ומרשיעה אותו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג).

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ו, 03 מאי 2016, במעמד הנוכחים